

ells

Ново Човѣчество

МЕСЕЧНО СПИСНИЕ

СЪДЪРЖАНИЕ :

1. Неписани закони	
2. Сълзитѣ (стихотв.)	Стефанъ
3. Пжтьтъ на нашия народъ	П. Г.
4. Ново Учение	П. Г.
5. На най високия Върхъ	Пламень
6. Търсѣщитѣ	П. Г.
7. Лебедъ и чайка	П. Списаревски
8. Двата пжтя	Челла Михаелъ
9. Къмъ читателитѣ	

ФЕВРУАРИ, МАРТЪ

СОФИЯ — 1926 г.

ЦѢНА 5 ЛЕВА.

Открива се подписка

за записване абонати за II годишнина на списанието

Ново Човѣчество

ДВУСЕДМИЧНИКЪ

ЗА ВЪЗПИТАВАНЕ РАБОТНИЦИТЪ НА НОВАТА КУЛТУРА

Прѣзъ втората си годишнина списанието, запазвайки на-
правлението, което е имало до сега, градейки върху сжщи-
тѣ основи, си поставя за цѣлъ да разшири до голѣма сте-
пень работата си, като освѣтли по-подробно и разработва
поотдѣлно редица области, за които въ първата годишнина
е само загатнато, които сж само набѣлѣзани и отминати, безъ
да се спираме върху тѣхъ главно по причина на крайно мал-
кото мѣсто (1 кола месѣчно) съ което сме разполагали. . .
Въ първата годишнина на списанието, завършваща съ тия
двѣ книжки, ние само поставяме основитѣ, върху които за на-
прѣдъ трѣбва да кипне широката, разностранна и интензив-
на работа по изграждане идейното здание на Новия Животъ.

Защото едничката цѣль и смисълъ на нашата работа,
едничкото оправдание за сжществуващето на нашето списа-
ние е идващия Нозъ Живогъ, койго блика вече въ душитѣ
на мнозина, и койго търси проводници, чрѣзъ които да из-
рази своето „азъ искамъ“ и своето „азъ съмъ“!

Да бжде единъ проводникъ, чрѣзъ когото ще проте-
катъ бистритѣ извори на новитѣ идеи — конструктивнитѣ си-
ли, които ще изградятъ новитѣ форми, — това е задачата,
която си поставя сп. Ново Човѣчество, и която се подраз-
дѣля на редица точки и подробности.

А Нозия Живогъ има безброй форми и по много пѣ-
тища, отъ много мѣста се започва неговия градежъ. Той е
единъ многостѣнечъ диамантъ, койго трѣбва да се излъска
до съвършенство въ всичкитѣ си страни за да добие своята
истинска цѣна въ практическия животъ.

Спорѣдъ нашето схващане Любовта е, която оживѣва,
която одухотворява, която е самата сжщностъ на идващето,
което ние наричаме Новъ Животъ. И отъ тая Любовь се из-
лъчватъ всички отдѣлни сили, които въ едно или друго на-
правление, по единъ или другъ начинъ ще градятъ върху
общата постройка. Ето защо, сп. Ново Човѣчество си зада-
ва за цѣлъ да обгърне, да прояви чрѣзъ себе си всички ония
идеи-сили, които работятъ въ това направление.

То ще разработва и разпространява идеитѣ на: вегета-
рианството, въздържанието, туризма, природното лѣкуване
и природосъобразенъ животъ, есперанто, кооператизъмъ, сво-
боденъ комунизъмъ, антимиитаризъмъ, педагогика и т. н.
И всичко това върху фона на идеята за братство между вси-
чки хора и Любовта като основенъ принципъ на живота.

Всички тия области ще бждатъ озарени и оплодотво-
рени отъ обилната свѣтлина на единъ новъ мирогледъ, на
една дълбока, непозната на съвр. учени наука, която дава

НОВО ЧОВЪЧЕСТВО

Месъчно списание

ГОД. I.

КН. 9 и 10

Неписани закони.

На мнозина се струва, че обществото се крѣпи въз основа и благодарение на писанитѣ, издадени отъ царь, парламентъ, управителъ закони. Тѣ до толкова много вѣрватъ въ това, че си прѣдставятъ съ ужасъ положението на „беззаконието“.

Ако вникнемъ по-дълбоко въ междучовѣшкитѣ отношения, лесно ще се убедимъ, че цѣлия обикновенъ животъ се рѣководи отъ обичаи и традиции, не вписани въ никакъвъ кодексъ, но дълбоко записани въ сърцата на хората. Тежко и горко на семейството, гдѣто задълженията на родителитѣ помежду имъ и къмъ дѣцата се уреждатъ отъ писанитѣ закони, съ тѣхнитѣ институти — съдилищата. Не е ли самото прибѣгване до писанитѣ закони само единъ признакъ за нарушението на ония много по-постоянни, по-строги закони, законитѣ на любовта, която си дължатъ членоветѣ на едно семейство?

Самото прибѣгване къмъ писанитѣ закони и въ обществения животъ е вече признакъ че сж прѣстѣпени законитѣ на човѣчността, на честността, на истината, на справедливостта, че сж прѣстѣпени, съ една рѣчь, Божиитѣ закони — много по-трайни и по-неизмѣнни отъ всички писани закони вкупомъ.

Днесъ законитѣ на юриститѣ вършатъ работа на допълнение (а често и на изопачение) на Божиитѣ закони за несъвършеннитѣ човѣци. Това е така, защото човѣшката воля е твърдѣ податлива къмъ напоритѣ на злото, и твърдѣ слаба, непостоянна въ стремежитѣ си къмъ доброто. Защото злото, овладѣло сърцата на хората, станало господаръ на тѣхнитѣ помисли, желаня, стремежи, налага своя отпечаткъ и на външнитѣ форми на живота, като се изразява въ прѣстѣпления, закони, насилия, затвори и т. н. И то трѣбва да се изтрѣгне изъ коренъ. А неговия коренъ е въ човѣшкото сърце. Тамъ трѣбва да бждатъ насочени всички усилия, тамъ трѣбва да бжде търсено и прѣмахнато то, за-

щога само неговото съществуване тамъ прави възможно съществуването на закони и наказания, на затвори и казарми, на потисници и прѣстѣпници.

Кървава е била досегашната дѣйствителностъ, защото твърди и жестоки сж били човѣшкитѣ сърца. Това, което е било вътрѣ, виждаме го проявено и вънъ. Отсъствието на закони вътрѣ, въ съзнанието, е обуславяло съществуването на външни, насилнически закони, за които човѣкъ е бездушень механизъмъ, а не свободно и разумно същество. Но иде новото врѣме — съ бавни и тържественни крачки иде то и носи новото съзнание. Почерпило поука отъ хилядилѣтнитѣ си страдания, човѣчеството почва все по-ясно да прозира сжщината на битието, законитѣ на неговата еволюция, все по-дълбоко тѣ проникватъ въ личния и обществения животъ. Всички прѣстѣпления съ които се занимаватъ ежедневно юриститѣ, сж само отклонения отъ неизмѣнитѣ основи на битието — любовта, знанието, истината, справедливостта, доброто, причинени отъ невѣжество, увлечение, криво възпитание, липса на правилень мирогледъ и на морална стабилностъ.

Въ свѣтлината на най-новото духовно течение не остава нищо не разкрито, нищо тъмно, нито въ наука, нито въ живота — личень и общественъ, нито въ религията. Всичко е ясно, просто, смислено и красиво. Веригата отъ прояви и положения, отъ причини и слѣдствия, вътрѣшни тласъци и външни форми става съвсемъ ясна за човѣшкото съзнание, съ огнени букви загорява въ него вѣчниятъ принципъ „Прави на другитѣ това, което искашъ тебе да правятъ“, и — прѣстѣпленията ставатъ невъзможни, защото всѣки ясно съзнава че днесъ жъне това, което нѣкога е посѣялъ, че, рано или късно, ще пожъне това, което днесъ сѣе, а — писанитѣ закони ставатъ ненужни, защото биватъ замѣнени съ такива — вѣчно живѣещи въ сърцата на хората. . . . Но това може да стане само при една обилна свѣтлина, при която всички противорѣчия изчезватъ. А тази свѣтлина вече грѣе!

Юриститѣ, които гледатъ на своитѣ повѣреници като на овци за стрижене, които иматъ интересъ да има повече неправди, повече разправи, повече процеси, бюрократитѣ, които живѣятъ отъ невѣжеството и на гърба на широкитѣ маси, иматъ основание, за себе си, да говорятъ за извънзаконността на новитѣ духовни движения. Но щомъ разбератъ, че личното благоденствие е функция отъ общото, когато бждатъ истински борци, честни, безкористни, за тържеството на правдата, когато и въ тѣхното съзнание проникне истината, че не може да има истинско щастие, безъ то да е подѣлено съ другитѣ, че не може да има истински щастливъ човѣкъ, докато е заобиколенъ отъ вредъ съ нещастието, съ страданията и невѣжеството на другитѣ, тѣ веднага ще обикнатъ новото движение и ще почнатъ да му слушатъ като най-добри ратници, отказвайки се отъ дотогавашна практика.

Писанитѣ на книга закони трѣбва да се замѣнятъ съ писани съ Божия прѣстъ въ човѣшкитѣ сърца и души закони, които ще послужатъ като основа на ново общество. И това неминуемо ще стори новото съзнание. Кога — това не можемъ да опрѣдѣлимъ точно. Но чувстваме неговия напоръ, долавяме неговото приближаване.

Сълзитѣ.

Дъждътъ рѣми:

На братя родни безутѣшни сълзи,
 Проливани въ безвѣдна, мрачна нощъ.
 И глухи вопли, отчаячъ стонъ, въздишки,
 И рязкъ звукъ на дрънкащи вериги
 На длъжъ, на ширъ простора пълнятъ.
 Усилно врѣме, Боже!
 Дъждътъ вали —
 Сълзи горчиви на обични братя.

*

Но иде день
 И хубавъ день ще бжде тоя!
 Небето чисто, къпано, засмѣно
 Земята ще прѣгрѣща съ радостъ,
 И слънце сѣино ще огрѣе,
 И кротко мокри бузи ще цѣлува.
 Изъ влажната земя — богато напоена
 Цвѣтя ще бухнатъ — хубави цвѣтя,
 И извори изъ пазвитѣ ще бликнатъ.
 Душитѣ химнъ тогава ще поематъ
 И ще възпѣятъ слънцето, небето.
 Пролѣтитѣ сълзи и Бога.

Стефанъ

Пътът на нашия народъ.

III.

Надъ бѣлоснѣжнитѣ върхове, сияещи въ далечината на Бждащето, до които съ свѣрхчовѣшки усилия ще се изкачи нашия народъ, съ огнени букви гори въ небосклона:

Любовь!

Слънце е тази дума всредъ мрака, въвъ който днесъ се намираме, — далечно, непознато слънце е тя, и пътя, който води къмъ него се нарича: Чистота!

А стрѣменъ и труденъ е този пътъ: прѣзъ хиляди изпитания и опасности криволичи той и всѣка стѣпка по него е облѣна съ потъта на Труда и кръвта на Жертвата!

*

Виждаме:

Мощно Слънце засиява готъ Града на Мждростъта, и вредомъ разпраща своитѣ жизнедавни лъчи, които тихо, безшумно, — събуждатъ, възрастватъ, градятъ!

Това е началото. . .

А ето че вредомъ закипѣва животъ: буенъ, мощенъ, непобедимъ! — Въ кърви се къпятъ усилията на новото да си пробие пътъ всрѣдъ гжстата околна материя, а огненото сияние на жертвата на безброй мъченици се бори и побѣжда — разпрѣсва надвисналия мракъ.

А послѣ:

Побѣда! — Тъмнината е разпрѣсната и слънчевитѣ лъчи на Любовта озаряватъ всѣко кѣтче, всѣка душа! И — ето: мощенъ чукъ — гигантския чукъ на Труда-Воля, здраво-хванатъ и управляванъ отъ двѣ жилести рѣцѣ — Любовта и Мждростъта — непрестанно, денонощно, съсъ дивна отмѣреностъ — кове, кове, кове! . .

Удари, удари, удари — единъ следъ другъ, единъ прѣзъ другъ! . . Това, което бѣше едно, сега е вече съ хиляди. Което бѣше на едно мѣсто, — ето го разпрѣснато вредомъ: Житното Зърно дава обиленъ плодъ! Не едни, а хиляди рѣцѣ се издигатъ, не единъ, а хиляди чукове коватъ: искри се сипятъ, парчета отскачатъ, и — изъ грубия мраморъ на обикновенния животъ бавно разриватъ вълшебнитѣ си черти живитѣ статуи на Новия Животъ. Като подъ магическо заклинание никнатъ и въ дивно великолѣпие се възправятъ къмъ небесата чуднитѣ строения на новата, Божествена Култура:

Царството Божие на земята!

*

Отъ двѣ хиляди години насамъ Христосъ усилено работи на земята, — всички подготовки сж направени, горчивата чаша е почти до дъно изпита, и ето че приближава денътъ, въ който всички хора трѣбва да бждатъ озарени отъ лжчитѣ на Неговата Любовь, въ който всички народи трѣбва да се подслонятъ подъ бащинското крило на Единния Богъ. Ето че приближава денътъ, въ който думитѣ да станатъ дѣло, словото да стане плътъ, това, което е било само единъ идеалъ, да се реализира!

Второто идване на Христа! Идване въ сърцата и душитѣ на хората, проявяване въ дѣлата и постжпкитѣ имъ! Денътъ, въ който сѣмето, посѣяно прѣди вѣкове, жертвата, положена като изкупителна данъ за освобождението на човѣчеството, ще дадатъ най-сетне своя плодъ! Денътъ, въ който Той, като всеобгрѣщащъ Огънь, ще пламне въвъ всички сърца, ще обгрне всички души!

*

Какви сж, конкретно казано, достиженията, които трѣбва да се постигнатъ и кои сж пжтищата, по които трѣбва да се върви къмъ тѣхъ?

Може ли ограниченото да схване Безграничното? Може ли този, който не е видѣлъ, да опише? Може ли този, който не е почувствувалъ, да разбере? . . . Човѣшки езикъ не може да прѣдаде и човѣшки умъ не може да разбере това, което стои високо надъ тѣхъ! Звучитѣ, краскитѣ, думитѣ — формитѣ, въ които ще се отрази Новото, ще ни дадатъ слаба прѣдстава за неговото, величие. . . Остава ни само една дума:

Любовь!

Въ нея е всичко, тя съдържа всичко, отъ нея изтича всичко: за този, който разбира. Повече отъ нея не може да се каже. Туй, което тя изразява, съ никакви други срѣдства, отъ никой гений на искуството не може да се изрази.

Защото отъ Нея произтича всичко!

Защото отъ Любовта ще изтекатъ, като отъ грамадна Небесна Рѣка: и Новата Музика, и Новата Поезия, и Новата Живопись — Новото Искуство: и Новата Наука, Новата Педагогика, Новата Всеобща Религия: Тя ще ни донесе Мира Братството, Тя ще ни донесе Свободата и Красотата!

Пжтьтъ е Пжтъ на служене: най-голѣмиятъ трѣбва да стане най-малъкъ, да приеме най-малката форма. . . За да получи извора на Божественото вдъхновение, гениятъ трѣбва да се смири като малко дѣте.

Какъ се служи? — За да служишъ трѣбва да се научишъ да хармонирашъ, да отправишъ въ едно направление, да отправишъ къмъ една обща цѣль всички разнобразни течения въ своята вѣтрѣшна природа прѣди всичко. За да можешъ да давашъ, трѣбва да придобиешъ въ себе си вѣтрѣшнитѣ цѣчности и, раздавайки ги на другитѣ, да ги свържешъ помежду имъ, да ги обединишъ въ едно цѣло.

*

Нашия народъ е призванъ да даде велики цѣнности на човѣчеството: хармонизирайки се вътрѣ въ себе си, достигайки пълна хармония въ развоя и проявитѣ на отдѣлнитѣ си части, при което само може да се достигне най-високата точка на духовно напрѣжение, нужно за проява на вътрѣшнитѣ ценности, слѣдъ като това е достигнато, той трѣбва, тъй да се каже, да излѣзе вънъ отъ себе си, да се разлѣе въ всички, да разруши всички прѣгради, да обедини всички, раздавайки имъ своитѣ цѣнности, принасяйки себе си въ жертва прѣдъ олтаря на всечовѣшкото Единство.

Материалната хегемония е измама. Господарѣтъ на тѣлото не е такъвъ и на Духа: Духовно обединение е нужно прѣди всичко. За да се постигне първата, използва се максимата: „Раздѣляй и владей“. За постигане на второто, ние издигаме принципа: „Служи и обединявай!“ Трѣбва да раздадешъ себе си, за да заживѣешъ въ всички, да се прѣлѣешъ въ тѣхъ — за да ги обединишъ. . .

Материалното е конечно, духовното — безконечно. Първото се свършва, второто — никога: колкото повече давашъ, толкова по-силно изблсква неговия изворъ въ тебѣ!

Пътѣтъ къмъ Новото, къмъ обединението е: даване, служене, жертва. . .

За да дадешъ, трѣбва прѣдварително да се хармонизирашъ вътрѣ въ себе си, трѣбва да добиешъ вътрѣшнитѣ ценности. . .

За да може нашия народъ да изиграе достойно ролята, която му е прѣдначена, за да може да стане проводникъ на Божественото, което търси каналъ за своето проявяване, да може да извади изъ съкровищницата на своята душа, да обработи и раздаде на всички безценнитѣ бисери, които се таятъ тамъ, той трѣбва прѣдварително да се хармонизира вътрѣ въ себе си.

Първата стѣпка:

Като върху гранитна, непоклатима основа въ своя пъть къмъ възходъ, нашия народъ трѣбва да стѣпи на платформата на пълното, всестранното, неразривното — обединение! Не сговоръ, не съюзъ, не организации, а обединение, — Братство!

Идатъ хората на новия животъ, идатъ работницитѣ на Новата Култура, и съ мощна ржка, съ смѣлъ жестъ, тѣ ще истриятъ границитѣ, които, половинъ вѣкъ вече, изграждатъ между себе си тѣхнитѣ бащи, отдѣляйки се едни отъ други.

Дѣцата ще засрамятъ родителитѣ си! И тѣснитѣ партийни, професионални, класови, съсловни огради ще бждатъ сринати и изгорени въ пламъка на Любовта, излжчваща се отъ чиститѣ, непокварени сърца!

Повтаряме: първата стѣпка, безъ която не може, безъ която по-нататкъ не може да се върви, това е обединението, това е хармонизирането на всички народни сили, разходвани досега неразумно, и отпращането къмъ една обща

цѣль — всеобщо благоденствие, основано на всестранно осъвършенствуване. Народното съзнание трѣбва да се издигне високо надъ партийнитѣ схващания. Отдѣлната личност трѣбва да надживѣе своитѣ лични амбиции, своитѣ лични и професионални интереси. Общия интересъ трѣбва да се постави надъ всичко.

Пробуждане на колективното съзнание е знамението, което ще възвѣсти Новата ера на земята.

А това ще направи Любовта, — това може да се направи само отъ Любовта: — новата (за ограниченото досега човѣшко съзнание) Любовъ, всеобгръщащата, Божествената Любовъ. . .

И нейнитѣ първи лъчи вече идатъ, тѣ тихо докосватъ подготвенитѣ отъ страданието сърца, събуждатъ въ тѣхъ споменитѣ за великата, прѣживѣна нѣкога, нѣкъдѣ Красота и, възбуждайки въ тѣхъ желанието да я проявятъ, да я релазиратъ тукъ, въ сегашния си животъ и условия, правятъ отъ тѣхъ свои проводници на земята. Слънцето на Любовта изгрѣва въ човѣшкитѣ души и всѣка една отъ тѣхъ ще възрасти и отгледа подъ неговитѣ топлина и свѣтлина, благодатнитѣ плодове на Новия животъ.

*

Бждащата култура ще бжде прѣдимно духовна култура, а не материална такава — цивилизация. Не материалнитѣ, а духовнитѣ богатства ще бждатъ нѣйния отличителенъ бѣлежъ. Масово производство — еднообразие е лозунга на досегашнитѣ производители; красота, — разнообразие, ще бжде разливано вредомъ отъ творцитѣ на Новия животъ.

Това, за което не може да се говори, това, което не може да се опише и разбере, това, което може само да се прѣживѣе — Любовта, възбуждайки чуднитѣ трепети на единъ новъ, красивъ и възвишенъ животъ въ човѣшкитѣ души, ще се изрази отъ тѣхъ въ формата на музика, поезия, най-разнообразни науки и изкуства, много по-вдълбочени, много по-осмислени и оползотворени отъ досегашнитѣ. Съ една дума, живота, въ всичкото си многообразие, ще се украси съ чуднитѣ съкровища на една всестранна духовна култура.

Но, — до тамъ има пжтъ, дълъгъ пжтъ! — труденъ, изискващъ безброй усилия и жертви. За достигането на високия върхъ, надъ когото блѣсти слънцето на Любовта и Красотата, трѣбва прѣдварително да се прѣхвърлятъ цѣла редица баири, върхове, — прѣдпланини, водещи къмъ него!

Ето ги:

Знаете ли какво би значило: единъ вегетариански народъ? — Вегетариански въ смисълъ, че на употребата на месото ще се гледа вече съ отвращение, като на архаизъмъ принижаващъ до животнитѣ, отблъскващъ всѣки разуменъ човѣкъ.

Но това трѣбва да стане, то ще стане, защото то е
втората стъпка

към далечната оцѣцѣлы! Разбира се, и освобождението отъ
алкоголизма, въздържанието, широко схващано, се подраз-
бира, защото то е неразривно свързано съ вегетарианството.

Какво трѣбва да бѣде направено, какво ще бѣде на-
правено за това, не е нужно да излагаме тукъ; всѣки самъ
ще намѣри своя пътъ, ролята, която трѣбва да изиграе и
работата, която трѣбва да извърши!

Прѣдставяте ли си какво значи единъ народъ, който се
е освободилъ отъ ужасния милитаризъмъ на кръвожадниѣ
си прѣдшественници, народъ, който самъ захвърля оржжието,
оставяйки си само това на Любовта!

И наистина, цѣлата тая система на насилия и жесто-
кости, която хвърля мрачна сѣнка върху цѣлата досегашна
човѣшка история, ще бѣде безрезервно отречена отъ хо-
рата на новия животъ, па каквото и да имъ струва това. Но
прѣди всичко ще трѣбва да се притѣпятъ оржжията въ сър-
цата на хората, да се обеюржжи, поне до колкото това е
възможно, волята за насилие и зло вътрѣ въ самия човѣкъ,
за да не останатъ безрезултатни усилията, жертвитѣ дадени
за освобождение на човѣчеството отъ кървавия данѣкъ пла-
щанъ до сега на Марса, а да дадатъ като свой плодъ вѣч-
ния, жадуванъ отъ всички миръ, който ще истрие завинаги
кървавото петно на насилията легнало върху общечовѣш-
ката съвѣсть.

*

Новата ера има нова философия и нова практика, нова
религия и ново богослужение: Природата е оня свещенъ
величественъ, необятегъ храмъ, отъ когото болното и обез-
силечо съврѣменно човѣчество ще почерпи всички нужни
му сили за оздравяване и обновяване, за заживѣване на единъ
новъ материаленъ и духовенъ животъ. Само възобновяване
скѣсанитѣ връзки съ майката-природа, само възвръщане къмъ
слънцето, чистия въздухъ, плачината, горитѣ, придружено съ
точно изпълнение на всички, отнасящи се до всѣкидневния
животъ природни закони, ще даде оня първоначаленъ тла-
съкъ, ще пробуди оня скрити сили, които сж нужни за из-
граждане на Новото.

Единъ туризъмъ, (тази дума е слаба да изрази всичко,
което означава възвръщането къмъ природата), единъ тури-
зъмъ много по-дълбоко осмисленъ, обоснованъ, не само като
удоволствие и развлечение за тия, които нѣматъ друга ра-
бота, а като една безусловна необходимостъ, като едно
периодично, разумно черлене, акумулиране на енергии за
всички, които изразходватъ такива въ трудовитѣ дни на
своя животъ, е повече отъ наложителенъ за днешнитѣ хора,
които не познаватъ отдѣ идатъ енергиитѣ и дѣ се израз-
ходватъ, какъ могатъ да се черпятъ и какъ — да се пестятъ!

Утринното слънце и планината, тия два неизчерпаеми източника на безценни съкровища отворени всъкиму, който ги потърси, ще бждатъ използвани колкото се може по добръ и по разумно за общо благоденствие и щастие!

*

Една дълбока и крайно полезна наука за причинитѣ на всѣко човѣшко физическо и духовно състояние, даваща възможностъ да се избѣгнатъ и отстранятъ едни и да се прѣдизвикатъ други, желателни такива, е готова да прѣдложи услугитѣ си на всички хора, които биха били достатъчно разумни да я приематъ и достатъчно честни да я използватъ само за добро. . . Има цѣнности, които не ще бждатъ дадени еднакво на всички. Всѣки ще получи толкова, колкото е заслужилъ, а тѣзи, които не биха оцѣнили или които биха злоупотрѣбили съ даденото имъ, — не ще получатъ нищо. Имамъ прѣдъ видъ окултнитѣ знания и методи, които не сж недостъпни, но не сж и изложени на всѣкидневния пазаръ. на човѣшката суета, отъ дѣто всѣки би могълъ да ги купи а може би и да кощунствува съ тѣхъ. . . Съ свещеннитѣ нѣща не се търгува: тѣ съ пари не се купуватъ, но всѣки може да ги добие съ цѣната на своята безкористностъ, лични усилия и горѣщо желание да служи.

Идваме до економическия и социаленъ животъ. И тукъ старото трѣбва да си отиде и да даде пжтъ на новия животъ за съграждане на нови форми. Първия отличителенъ бѣлѣгъ въ това отношение е свободата: пълната, истинска свобода съ която ще разполага всѣки, който работи въ хармония съ природнитѣ закони. Повече отъ това е невъзможно, защото който работи въ противорѣчие съ природата самъ се вързва, самъ става робъ до тогава, докато не налучка отново пжтя къмъ свободата, т. е. къмъ хармония съ природата.

Социалния животъ на бждащето може да се характеризира съ думата: децентрализация, разливане живота на цѣлото по всички негови части, които ще работятъ независимо, но хармонично едни съ други. Защото принципъ на централизацията, който отнема свободата, който потиска отдѣлнитѣ части, изсмуквайки жизнеността имъ и съсрѣдоточавайки всичко въ алчнитѣ лапи на единъ абсолютически центъръ, е принципъ на миналото, неразривно свързанъ съ старата култура на мрака, която продължава и днесъ и чиито мрачини трѣбва да разпрѣсне слънцето на Любовта, което възвѣстява Новата Култура на свободна и хармонична проява на отдѣлнитѣ части, изключваща всѣки абсолютизъмъ. При това социалния животъ на бждащето не може да се изгради по типа на една прѣдварително дадена мѣрка, която харесва на тогава или оногава: различнитѣ степени на човѣшко съзнание отъ само себе си изискватъ различни форми на животъ, а да налагашъ на другитѣ това, което за тебъ е идеално или най-подходно — е ограничение, робство, спъ-

ване жизненитѣ функции — за другитѣ. Днешнитѣ форми ще се видоизмѣнятъ, гнилото и отрицателното ще се унищожатъ, но това, което е цѣнно, което е вѣчно, като отражение на природнитѣ закони, ще си остане, като само бжде прѣчистено отъ вредния наносъ на човѣшкитѣ прѣдразсждѣци и извращения.

Семейството, истинското, съ равноправни членове семейство, като такова, ще си остане, и за напрѣдъ именно ще се прояви въ истинския си видъ, въ идеалната си форма. Нови бащи и майки, нови семейства трѣбва да имаме, за да имаме и нови дѣца.

Частната собственостъ, като една форма на животъ, която съответствува не на дадени материални, икономически условия, а на извѣстна степенъ на човѣшкото съзнание — ще си остане дотолкова, доколкото и въ каквото число хора остане непромѣнено и това съзнание. Иначе е невъзможно: да създадешъ новъ строй, безъ да имашъ въ наличностъ нови хора, безъ да трансформирашъ прѣдварително тѣхното съзнание въ една по-висока степенъ, съответствуваща на по-високи, идеални форми — е илюзия, която не отговаря на дѣйствителността. Ето защо свободата за независимо, самостоятелно проявяване на разнитѣ групи, личности, течения, е първата необходимостъ за съграждане на новото общество, въ което разнообразието на формитѣ, съответствуващо на разнообразието въ стремежитѣ, идеалитѣ, въобще на съзнанието, ще се прѣлива въ чудна красота. И въ такъвъ случай, новитѣ идеи на напрѣдничавитѣ течения, пробуждайки въ хората колективното съзнание, съ своитѣ гласъци ще изиграятъ ролята на строители на новитѣ форми на живота, които ще се развиватъ свободно, независимо, но безъ борби, конфликта съ другитѣ, безъ да искатъ да налагатъ силомъ своето тамъ, дѣто то е нежелано, а може би и неподходящо.

Елементитѣ на бждация социал-економически строй сж: покрай частната собственостъ, изгубила много отъ днешнитѣ си права и привилегии, ограничена въ своитѣ стремежи да погълне всичко, и — все повече и повече засилващитѣ се елементи на кооператизма и свободния комунизъмъ, реализиранъ въ формата на братски, производствени общини, които могатъ да бждатъ уредени по най-различенъ начинъ, въ зависимостъ отъ идеала на своитѣ членове.

Ролята и значението на държавата, дотолкова, доколкото тя се явява като една насилническа организация, все повече и повече отслабва до тогава, докато, лишена отъ своята насжщна храна — прѣстжпленията на своитѣ поданници изискващи тѣхното прѣследване и отсъствието на инициатива у отдѣлнитѣ личности и общества сами да уреждатъ и направляватъ своитѣ работи, се промѣни до неузнаваемостъ, като се прѣвърне само въ единъ органъ, напълно

зависимъ и дѣйствуващъ подъ ржководството на Федерацията съставена отъ отдѣлнитѣ общества и заселища въ бившата държавна територия. Функциитѣ на едно такова свободно учреждѣние, което едва ли бихме могли да наречемъ съ думата „държава“ ще се ограничатъ прѣдимно въ кръга на общитѣ економически задачи, които засѣгатъ всички.

Най-послѣ, международниятъ езикъ Есперанто, като удобно помощно сръдство за реализиране на общечовѣшко Братство, ще добие гражданственостъ и всеобщо разпространение на първо мѣсто слѣдъ националния езикъ.

И всичко до тукъ изброено, (което прѣдставлява само бѣгли, повърхностни шрихи отъ картината на Новия Животъ) ще бжде хармонисано, обединено, синтезирано подъ общия знакъ на една Нова Религия, чието слънце вече грѣе, макаръ и отъ малцина забѣлѣзвано.

Новата Всемирна Религия, почвата за която се подготвя вече едноврѣменно на различни мѣста, ще бжде общата хармония, въ която ще се слѣятъ различнитѣ тонове на всички досегашни религии, като се подчертаятъ общитѣ имъ, вѣчни цѣнности — плодъ на Божественно вдъхновение и едничка гаранция за реализиране на щастливъ, братски животъ на земята, а се изключи това въ тѣхъ, което е излишно, вредно като плодъ на човѣшкия умъ и това, което е било естествено и нужно за врѣмето си, а днесъ е надживѣно и излишно. Новата Религия — Религията, въ която еднакво сж застѣпени принципитѣ на Любовта и Мждростъта — ще обедини народитѣ, ще имъ възвърне отдавна изгубенитѣ истини за смисъла, цѣлтъ и произхода на тѣхния животъ, изнасяйки прѣдъ очитѣ имъ въ пълно освѣтление фактитѣ на физическия и свърхфизически миpове непознати досега на официалната наука, ще имъ даде познания за природнитѣ закони, които регулирагъ живота, и ще ги възвърне въ лоното на природата, къмъ неизчерпаемия източникъ на всичко здраво, разумно и добро, отъ гдѣто тѣ ще черпятъ занпрѣдъ силитѣ, нужни за изграждане на новото, единственото въ прѣдѣлитѣ на земния глобусъ Царство — Царството Божие на земята!

*

Слънцето, надъ хоризонта на българския народъ е вече изгрѣло — малко важи, че за сега само малцина го виждатъ: болшинството спи дълбокъ сънь, а мнозина се лутатъ слѣдъ фиксъ-идеи или обръщатъ всичкото си внимание и изразходватъ всичката си енергия за достигане на частични цѣли, частични идеали, не можейки още да схванатъ красотата на величествения синтезъ на всички тия благородни и полезни стремежи и идеали, които, въ сжщностъ, прѣдставляватъ лжчи отъ сжщото слънце.

Всичко е за добро! . . Нека отдѣлнитѣ лжчи, нека отдѣлнитѣ строителни сили въ живота вършатъ своето дѣло. Привѣтствуваме ги и имъ пожелаваме успѣхъ: безъ сами да

знятъ, по различни пѣтища, тѣ се стремятъ къмъ една и сѣща цѣль! Ще дойде, обаче, день, когато всички тѣ ще видятъ, че сѣ работили подъ единъ общъ планъ, изработенъ отъ единъ прозорливъ, всепроникващъ, Разумъ, подъ тайнственото ръководство на една непостижима за тѣхния умъ Сила. Тѣ ще видятъ, че всички, отъ различни страни, сѣ слагали тухли, сѣ носили пѣськъ и варъ на постройката на едно и сѣщо Здание, и когато величествената Зграда на Новия Живогъ, започната отъ разни мѣста и различни, непознаващи се едни други хора, се увѣчае отъ общия куполъ на своето окончателно изграждане, чакъ тогава тѣ ще разбератъ, въ пълнотата му, дълбокия смисълъ на своята работа, ще се почувствуватъ като родни братя, и ще си подадатъ завинаги ръцѣ, като ще запечататъ съ това своето обединение за обща, хармонична работа! †

П. Г.

На колѣнѣ.

Единенъ, безконеченъ
и благъ и тихъ и кроткъ и любящъ
усмихнатъ надъ дѣцата си баща си Ти.
А азъ, твой синъ, блуждалъ и дирилъ Пѣтя,
смирень се връщамъ въ Твоя домъ.

Душата тѣне въ Твоитѣ обята
сърцето чувства Твоята цѣлувка
и трѣпне цѣло въ радостъ и любовъ,
и чувствамъ, какъ духътъ расте до без-
конечность
и какъ, блаженъ, се слива съ Тебе.

Сутринъ

Въ душата ми на топла струя чувства
прѣливатъ се и цѣла я застилатъ
съсь гължбова, нѣжна свѣтлина.

И кроткъ и смиренъ и радостенъ духътъ
поема съ пълна грѣцъ небесно вдъхновене,
и сѣща какъ растатъ крилѣ, незрими, крѣпки.

Ей иде день: животъ и нужди и съблазни
очакватъ: всѣка стѣпка е ново изпитане.

Но знамъ — могъщъ духътъ въ борбата
устоява,
когато Богъ любящъ съ крилото го докосне,
и свѣтъль е денътъ отъ Него озарень.

Стефанъ

НОВО УЧЕНИЕ.

Учение, което обгръща всичко.

Има мнозина идеалисти, които искрено жадуват издигането, освобождаването на цѣлото общество, цѣлото човѣчество отъ материалното и духовно робство, въ което се намира днесъ и, споредъ силитѣ си, правятъ това, което могатъ, за постигането на тази цѣль.

Първото нѣщо, обаче, което се долава при изучаване тѣхнитѣ теории — идейната обосновка на различнитѣ движения и при наблюдаване начинитѣ имъ на работа, това е, че почти всички тѣ сж тѣсно ограничени въ своитѣ схващания, нѣматъ замахъ въ борбата си съ злото, — насочватъ всичкитѣ си усилия, всичкото си внимание къмъ частности и второстепенни причини, ограничаватъ дѣйността си въ тѣсни отдѣлни области, като съ това изпускатъ изъ очи цѣлото, изпускатъ кореннитѣ причини на злото, а даже нѣкои отъ тѣхъ (материалиститѣ по миросгледъ) вѣрватъ, че ще могатъ да прѣобразятъ живота и да отстранятъ злото прѣдимно чрѣзъ промѣна на економическитѣ, материалнитѣ условия. Други напр. обрѣщатъ всичкото си внимание къмъ алкохолизма, проповѣдвайки въздържание и мислейки че то, безразлично по-тѣсно или по-широко схващано, само по себе си ще може да изиграе едва ли не цѣлата освобождаваща роля за живота. Трети сж се спрѣли на вегетарианството, четвърти на туризма, други на науката, изкуството, като, разбира се, има и такива, които мислятъ, че: спечели ли въ изборитѣ „нашата партия“, вредомъ ще потече медъ и масло.

Всичко това, разбира се, е твърдѣ естествено при сегашнитѣ условия и разбирания. Голѣмата частъ отъ хората сж наклонни да виждатъ само това, което е прѣдъ очитѣ имъ и, отъ една страна, това е добра черта, защото нуждитѣ на развитието налагатъ въ всѣко врѣме да се справяме съ актуелнитѣ, належащитѣ задачи, да отговаряме на най-близкитѣ нужди. Освенъ това, всѣка отдѣлна областъ се нуждае отъ специално подготвени работници, които тамъ именно да намѣрятъ призванието си и да насчатъ усилията си. Отъ друга страна, обаче, често това може да се изроди въ крайно тѣсно, фанатично схващане на голѣмата и разностранна задача за кореното прѣобразуване на обществото при което, виждайки единствено въ своята дѣйностъ спасението отъ злото, отдѣлнитѣ групи и течения могатъ да изразходватъ сили въ ненужни търкания помежду си. Освенъ това, самото negliжиране на цѣлнитѣ елементи, които лежатъ вѣнъ отъ областъта на тѣхната дѣйностъ, но които сж сжщо тѣй необходими за всестранното реорганизиране на обществото, не може да се отрази вредно върху успѣха на послѣдното. Въобще, нужна е пълна координация на силитѣ, пълнѣ синтезъ на всички благотворно дѣйстващи еле-

менти за да се получатъ най-добритѣ резултати. Обикновено рѣдко сж въ живота синтезирацитѣ, всеобгрѣщацитѣ умове, които, издигайки се надъ частноститѣ и поставяйки всѣко нѣщо на подбавашето му мѣсто, да обединятъ и хармониратъ дѣйствиата на различнитѣ сили въ общото поле, отправяйки ги къмъ общата цѣль.

Че такава цель сжществува това е фактъ: тя е свободата, усъвършенствуването, общочовѣшкото щастие и напредѣкъ. Обаче, при сегашнитѣ условия, ние сме свидетели на рѣзко разграничение, на високо издигнати прѣгради между напредничавитѣ обществени течения, при което напрасно се губятъ много полезни сили. Главната причина на това е, разбира се, човѣшкото несъвършенство — надмощието на личнитѣ амбиции, отсѣтствието на толерантностъ, взирането въ различията, частноститѣ и несжщественитѣ нѣща, въ недостатѣцитѣ на работницитѣ отъ другата група, като при това се забравя най-важното: общата цѣль.

Иде врѣме, обаче, когато тѣснитѣ рамки, въ които до сега сж били стѣгани отдѣлнитѣ движения, ще се окажатъ слаби да удържатъ клокочещитѣ въ тѣхъ сили за обединение, за излизане вѣнъ отъ тия огради, за разливане врѣдомъ, въ цѣлокупния животъ и прѣливане едни въ други, като се подчертае общото, като се извади прѣдъ скоби най-цѣнното въ всички отдѣлни членове, което да даде своята окраска на всички. . .

Немислимо е истриването на границитѣ между държави и държави, между религии и религии, докато не сж срутени тѣзи, раздѣлящи душа отъ душа, движение отъ движение. Иде врѣме, „когато истинскитѣ поклонници ще се покланятъ Богу въ Духъ и Истина“, а не въ оградата на това или онова идейно течение. . . Ако за отдѣлнитѣ членове на послѣднитѣ Любовта, Братството, Свободата сж по-маловажни отколкото тѣснитѣ огради, въ които тѣ сж се затворили, отдѣляйки се отъ своитѣ братя, то тѣ ще останатъ въ тѣхъ докато вкостенѣятъ отъ издробеняване, прѣвърщайки се въ мъртви форми. Ако ли пъкъ тѣ се издигнатъ надъ личното и несжщественото, ако тѣ, въ името на великия, сияещъ прѣдъ очитѣ на всички идеалъ, срутятъ прѣградитѣ между себе си и си подадатъ братски ржцѣ, ако тѣ реализиратъ прѣди всичко между себе си истинското братство, то всички ще образуватъ една огромна, мощна сила, — мощна не толкова поради количеството, а прѣди всичко поради силата на сцеплението — Любовта, която се проявява чрѣзъ тѣхъ и прѣдъ която никакво зло не ще устои.

*

Новото Учение изважда прѣдъ общитѣ скоби всички цѣнности, които се намиратъ въ различнитѣ свободолюбиви духовни течения. То само съ себе си носи всички елементи нужни за изграждане на Новия Животъ, които поотдѣлно или въ непълна группировка сжществуваатъ у другитѣ и прибавя къмъ тѣхъ нѣщо ново, нѣщо повече, като вдѣлбочава и осмисля най-добрѣ всички отдѣлни методи за борба съ злото и за изграждане на новото.

Новото Учение, въ своя идеалъ, обгрѣща всичко това, за което се борятъ и което идеализиратъ различнитѣ обновителни, реформистични, културни, просвѣтни движения, които си поста-

вятъ за цѣль това или онова постижение, дѣйствайки въ своята областъ. А цѣлокупниятъ животъ е чудно многостраненъ. Въ него има толкова много различни области, които се нуждаятъ отъ разработка, за да се получи хармонично съчетание на всички отдѣлни страни въ сградата на Новото, за което работимъ. Майсторитѣ, архитектитѣ на тази нова зграда никога не изпускатъ изъ очи нейната цѣлостъ и обръщатъ еднакво внимание по всички страни на работата, поставяйки различни работници, спорѣдъ специалността имъ, по различни мѣста.

Новото Учение прѣдставлява отъ себе си идейния сводъ на всички обществени и лични идеали, споредъ който ще се построи величествената зграда на Новия Животъ.

Да започнемъ съ личносттата. Това е необходимо, защото прѣзъ нея именно ще мине всичко ново, за да се отрази сетне върху социалния, колективния животъ и външнитѣ условия; защото тя, личносттата, ще сложи своя отпечатъкъ върху всичко, придавайки му своитѣ качества. Раятъ е въ самитѣ хора. Той се движи заедно съ тѣхъ. Кждѣто и да иде човѣка, който го носи въ душата си, той ще прѣвърне своята околностъ въ рай. Прѣзъ личносттата водятъ пжтищата за социално освобождение и издигане, прѣзъ личносттата водятъ и тѣзи — къмъ социално сгромоляване и робство. . . Новото Учение съдържа въ себе си всички най-цѣнни методи, които днесъ за днесъ могатъ да се дадатъ на хората за осъвършенствуването на отдѣлната личностъ. Тукъ влизатъ най-разнообразни методи, упражнения за развиване и възпитаване на сърцето, волята, умътъ, съ една дума на всички области, въ които работи човѣшкия духъ по пжтя на всестранното развитие. Въ сжщностъ, това е централната точка, въ която се прѣсичатъ всички силови линии, всички методи за работа по достигане на Новото, които отчасти скицираме по-долу.

Прѣди всичко коренната реформа въ храненето. Вегетарианството като съставна частъ въ тая реформа, е единъ отъ тия методи. Схващано тѣсно, едностранчиво и обръщайки всичко внимание само на него, то лесно може да се прѣвърне въ една догма, която, като всѣка такава, умъртвява съ вѣрата въ нейната сила. Но вегетарианството, задълбочено и затвърдено, не толкова си даннитѣ на официалната наука, колкото на идейни основи, отъ окултни и общедостъпни изслѣдвания, се прѣвърща въ една мощна сила, която, посредствомъ подбора на чиста храна, гради съ нови, чисти и здрави материали единъ новъ, чистъ и здравъ организъмъ, годенъ за възприемане и проявяване на по-висши вибрации, на по-висшия, по интензивенъ животъ. Въ Новото Учение вегетарианството не се ограничава само съ отхвърляне на мѣсната храна, но то сжщеврѣменно, възъ основа на окултни изслѣдвания, разграничава всички видове храни споредъ специфичното имъ влияние върху организма и психиката, като дава на всѣка една нейното мѣсто и опрѣдѣля нейното дѣйствие. Въ това отношение и практиката, опита, може да направи много, но вънъ отъ това, чисто научнитѣ окултни изслѣдвания хвърлятъ обилна свѣтлина върху нѣща иначе тъмни. По такъвъ начинъ Новото Учение, по-

срѣдствомъ учението за разнитѣ родове енергии, съдържащи се въ различнитѣ видове храни, ни дава едно вдълбочено и поставено на крѣпки основи вегетарианство.

*

Възвръщане къмъ природата — къмъ слънцето, къмъ планината, чистия въздухъ, земледѣлския трудъ. Туризма — екскурзиитѣ, е една малка часть отъ това, което искаме да означимъ съ думитѣ „възвръщане къмъ природата“. И все пакъ — екскурзиитѣ, и особено тия въ планинитѣ, сж едно мощно срѣдство, една неподозирата грамадна сила, която използвана разумно, може да се оползотвори съ грамадни резултати за оздравяването, за възраждането на болното днесъ човѣчество. . . Въ Новото Учение има цѣла наука за за енергиитѣ въ природата, складирани прѣдимно въ планинитѣ, горитѣ, откъдѣто човѣкъ може да черпи, да акумулира въ своя организъмъ нужното му количество, за да може сетне да устои на трудноститѣ въ живота, да понесе безъ опасностъ за здравето си интензивния трудъ, нуженъ за изграждането на новия животъ. Планината има сила, опитана много пжти на практика, въ единъ само день, въ една само разходка до нейнитѣ напоени съ електрични и магнетични енергии върхове, да обнови психично и физично жадния за чистъ въздухъ, за жизнена енергия, изморенъ и потиснатъ отъ болезненитѣ течения на града човѣкъ въ интензивното взаимодѣйствиe между него и природата, когато той се свърже съ нейнитѣ сили.

Но това е наука, която всички болни, смазани, отритнати отъ живота сжщества, сжщо както и здравитѣ, трѣбва да изучаватъ а най-вече, да използватъ. Защото често пжти болести, които продължаватъ съ цѣли мѣсеци и за които сума рецепти се пишатъ, могатъ да се излѣкуватъ само съ едно излизане до Витоша (за софиянци) или до другъ нѣкой връхъ, като при усиленото взаимодѣйствиe между натрупанитѣ въ организма вредни, застояли енергии и вещества отъ една страна, и чистия въздухъ и животворнитѣ планински енергии отъ друга, изгорятъ и се изчистятъ първитѣ, за да настане едно олекване, едно освобождаване на организма и мисълта, граничещо съ пълно подмладяване. Това не сж теории, а истини, които всѣки би могълъ да провери. Но туризма има и друга, не по-малко важна страна: това е духовното влияние — влиянието на планината като срѣдоточие на висши духовни енергии, липсващи въ населенитѣ и низкитѣ мѣста, и на усилията, нужни за достигане на нейнитѣ височини, за прѣвъзможване на прѣпятствията, които тя поставя прѣдъ желающитѣ да се насладятъ отъ величественитѣ гледки, разкриващи се отъ нейнитѣ височини. Ние нѣма да се разпространяваме въ подробности по този въпросъ, ще заблѣжимъ само, че въ всѣко отношение, Новото Учение ни дава единъ вдълбоченъ, дълбоко осмисленъ и здраво обоснованъ туризъмъ, който не е вече само едно срѣдство за развлечение, а най-сигуренъ методъ за придобиване на истинско здраве, за изпълване съ физични и духовни енергии, въобще за правилно физично и духовно развитие.

*

Възвръщането към слънцето, използване благодатнитѣ енергии на слънчевата свѣтлина въз основа на методитѣ, които окултната наука ни дава, е единъ новъ елементъ, който е непознатъ теоритически на всички ония, които се интересуватъ отъ освобождението, отъ възвръщането физическото и душевното здраве на човѣка, но който, независимо отъ това, е използванъ не малко на практика особено отъ ранобуднитѣ земледѣлци, които въ замѣна на това, както и въобще на по близкия контактъ съ природата, се радватъ на едно здраве, каквото другитѣ слоеве на народа не притежаватъ.

Въ това отношение окултната наука гласи, че слънчевитѣ енергии прѣзъ периода на растенето — пролѣтѣта, иматъ много по-силно и по-благоотворно дѣйствиe върху всички организми, включително и човѣшкия, защото тогава тѣ сж много по-възприимчиви къмъ нея; вѣнъ отъ това, въ различнитѣ часове на деня, слънчевитѣ енергии оказватъ различно влияние. Тукъ именно се намира разгадката на факта, че утреннитѣ разходки всредъ природата, особено при слънчеви дни въ течение на тоя периодъ, се отразяватъ неимоверно благотворно, много повече отколкото въ друго нѣкое годишно врѣме и при други условия върху психиката на човѣка, който се връща отъ тѣхъ бодъръ, изпълненъ съ сили.

*

Природното лѣкуване чрѣзъ постъ, диета, лѣковити растения, слънце, вода и т. н. не е нѣщо съвсемъ непознато, но и тукъ има редица нѣща, които Новото Учение допълня, дообяснява, като съобщава и съвсемъ нови и прѣдпазва отъ редица възможни грѣшки.

Най-послѣ физическия, особено земледѣлския трудъ, при който човѣкъ влиза въ непосредственъ контактъ и взаимодействие съ природнитѣ земни и слънчеви енергии, трѣбва да бжде издигнатъ като най-почитно занимание, отъ което не трѣбва да отбѣгва никой като полезно както за тѣлото, така и въ духовно отношение.

Вѣнъ отъ до тукъ изброеното, възвръщането въ природата въ Новото Учение означава и изпълнението на цѣла една редица отъ природни закони, засѣгащи всѣкидневния животъ на човѣка: храненето, обличането, спането, движенията, отношенията съ себе си и другитѣ, въ мисли, чувства, постѣпки, неспазването на които именно е причината за робскитѣ вериги, които хората днесъ влачатъ въ живота си. Всичко това ще се засѣгне поотдѣлно и ще се освѣтли по-подробно при самостоятелна разработка.

*

Въздържанието, което въ извѣстно отношение е свързано съ вегетарианството, за сега, ще засѣгнемъ накратко. Прѣди всичко то трѣбва да се разшири и издигне високо надъ тѣсното схващане за въздържане отъ спиртъ и тютюнъ, а да се прѣвърне въ една строга морална само дисциплина, цѣлъ на която да е надмощието на духовния елементъ въ живота на човѣка, като всички енергии и срдства прѣскани по редица вредни излишества бждатъ канализирани и отправени къмъ по-възвишени цѣли, за облагородяване и издигане на личността. Въ такъвъ случай въздър-

жанието, одухотворено, прѣвѣрнато вече въ самообладание се явява като една мощна сила водеща къмъ грамадни духовни постижения свързания до тогава въ грубия материаленъ животъ човѣкъ. Въ това отношение по-важно е не количеството на паритѣ, материалнитѣ блага, които ще се спестятъ отъ неупотрѣбването на извѣстни нѣща, а усилията въ борбата съ слабоститѣ, принасящи цененъ материалъ за изграждане на човѣшкия характеръ.

*

Идваме до наукитѣ и искусствата. Днесъ тѣ сж развити и се разработватъ твърдѣ много, донесли сж сжщо твърдѣ много блага на човѣчеството. Но не може да се отрече, че сж донесли и безчислени вреди. Причината за това е, че хората сж владѣли и използвали тѣхната сила, безъ прѣдварително да сж развили моралната страна на своята природа до степенъ, която би могла да ги прѣдпази отъ злоупотрѣблениа. Силниятъ интелектъ, не ржковѣденъ отъ здрави морални принципи е повече факторъ на разрушение, отколкото на градежъ. Голѣма частъ отъ искусството днесъ е яркъкъ отразъ на гнилата дѣйствителность и носи съ себе си нейния отровенъ елементъ, като заразява съ него и запазенитѣ, чисти до тогава отъ морална поквара кжтчета на живота. А, въ сжщность, искусството може да бжде велика сила въ ржцѣтѣ на твореца на новъ животъ, който чрезъ него може да всели въ човѣшкитѣ души най-хубавитѣ, най-чиститѣ стремежи къмъ доброто и красивото, къмъ истината, свободата, любовта.

Искаме, ще работимъ въ това направление и ще имаме ново искусство. Ний вѣрваме, че новъ животъ ще бликне на буйни потоци по всички направления на свѣта, че нови чувства ще изпълнятъ душитѣ, че нови мисли ще развълнуватъ умоветѣ и тѣ, отъ само себе си се разбира, ще се отразятъ по своему въ музика, поезия, живопись давайки ни нови такива, непознати на досегашния свѣтъ, както ще му бждатъ непознати и новитѣ прѣживѣвания, цѣлокупния новъ животъ, който ги е породилъ. Новия животъ ще си създаде ново искусство, една отъ главнитѣ отличителни черти на което ще бжде неговото приближаване до народа, неговата валидность за всички, които чувствуватъ, и неговото благотворно, освобождаващо и облагородяващо влияние върху човѣшката душа.

Науката. Поклонъ предъ самоотверженитѣ работници на чистата наука въ миналото и днесъ, които сж допринесли много цѣнни елементи, нужни за изработване на едно по-правилно мировъзрение, за опознаване на свѣта и оползотворяване на неговитѣ сили. Но, въпрѣки положителнигѣ си черти, съврѣмнената наука има и много отрицателни. Прѣди всичко тя броди по повърхностьта на нѣщата, ходи не съ виждане, а съ пипане, тя е ограничена въ тѣсната областъ на физическия свѣтъ, и като така, изобилва съ неправилни положения, лутания, лъжливи схващания на нейнитѣ прѣдставители. Днешната наука изобилва съ „научни заблуждения“, тя ни най-малко не докосва самия животъ, реалностьта на нѣщата, а има отношение само къмъ внѣшностьта, формитѣ. Затворена въ границитѣ на физическия свѣтъ, тя се намира

въ тъмнина по отношение на най-важните въпроси за живота, за разрѣшаването на които се изисква знание, далечъ надхвърлящо тия граници. Такова знание съдържа въ себе си окултната наука, чиято мощна свѣтлина може да озари и оплодотвори всѣка област, въ която борави съврѣменната наука, като и даде нови методи на изслѣждане и и разкрие нови хоризонти. Окултната наука представлява една огромна, непозната за съвременнитѣ учени област на изслѣдания и знания, и само отъ нея човѣчеството може да извлече великитѣ истини, нужни за изработване на единъ правиленъ, съответствуващъ на реалността на нѣщата мирогледъ, възъ основа на когото ще се изработятъ правилни отношения съ заобикалящата ни дѣйствителностъ. И тъй, за въ бждаще ще имаме една много по-дълбока и по-полезна наука, освободена както отъ сегашнитѣ си суевѣрия, така и отъ робството и при силнитѣ на деня, които я използватъ за своитѣ хищнически цѣли.

*

Нѣколко думи за социалнитѣ идеи. Въ Новото учение сжществуватъ всички цѣнни елементи, съдържащи се въ напрѣдничавитѣ социални течения. Идеала за едно свободно братско общество на комунални начала, при което да бжде изключена експлоатацията, неправдитѣ на днешния строй, е соченъ отъ Новото Учение като такъвъ, който единичекъ отговаря на на най-високия моралъ, до който могатъ да се издигнатъ отдѣлнитѣ личности въ колективния животъ. И отъ тукъ именно се вижда ясно, че този идеалъ може да бжде достигнатъ само отъ тѣзи, които вътрѣшно, духовно сж дорасли за една такава висока форма на животъ. Формитѣ на насилственъ, властнически комунизъмъ не прѣдставляватъ никакъвъ идеалъ въ Новото Учение. Въ морално отношение тѣ стоятъ по-долу и отъ капиталистическия строй, защото ни приближаватъ къмъ казармата. Но, въ сжщностъ, разбиранията на Новото Учение относно устройството на новия социаленъ строй сочатъ прѣди всичко на необходимостта всички отдѣлни или колективни еденици да бждатъ оставени свободни да организиратъ и уредятъ по свой собственъ вкусъ, споредъ своя идеалъ живота си, стига съ това да не прѣчагъ на другитѣ и да не си служатъ съ насилие. Въ такъвъ случай, при даване пълна свобода на частната инициатива, въ организма на социалния строй може да възникнатъ най-разнообразни економически елементи, вариращи между комуналната, братската задруга и частната собственост, нѣщо, което ще прѣдставлява онова красиво разнообразие, което е нужно да задоволи различнитѣ изисквания и стремежи споредъ различнитѣ степени на развитие у хората. Тукъ именно ще се остави послѣдната дума на самия животъ — той да провѣри на практика годността и жизнеспособността на всѣка една форма, като оставя най-добритѣ и най-подходнитѣ за наличнитѣ условия. . . И въ това отношение Новото Учение ни носи единственото най-правилно разрешение на социалния въпросъ, който занимава толкова умове, но който до сега е билъ разрѣшаванъ крайно едностранчиво.

По въпроса за държавата за сега ще кажемъ само това, че дотолкова, доколкото тя прѣдставлява насилническа организация,

заставяща своите поданици да извършватъ противни на волята си, на съвестта си, противни и на Божественитѣ закони дѣйствия, дотолкова тя ще бжде отречена отъ хората на Новото Учение, или най-малкото, нейнитѣ закони тамъ, дѣто тѣ сж въ противорѣчие съ Божественитѣ закони, ще бждатъ negliжирани и неизпълнени. За хората на Новото Учение сжществува само една едничка реална и вѣчна държава на земята — Божията, всеобгрщаща държава и само нейнитѣ закони тѣ сж абсолютно длѣжни да изпълняватъ. Тамъ, гдѣто човѣшкитѣ закони влизатъ въ противорѣчие съ Божественитѣ, хората на новото човѣчество не ще се поколебаятъ да бждатъ послушни само на вторитѣ.

*

Намираме се прѣдъ прага на една Нова Ера въ историческия развой на човѣчеството. Новото Учение, което прѣдставлява отъ себе си обединението на всички досегашни религии, запазвайки цѣннитѣ елементи на всѣка една и отхвърляйки вреднитѣ и отживѣлитѣ, обгрща заедно съ това и всички идейни течения, работещи за осъвършенствуването, за подигането на човѣчеството, синтезира ги въ едно хармонично цѣло, вдълбочава ги и ги осмисля и по такъв начинъ се явява като едно общо звено на Идеитѣ, които ще послужатъ едновременно като модели и като конструктивни сили при изграждане на новия животъ.

Новото Учение е крайгълниятъ камѣкъ, върху който ще се изгради Царството Божие на земята.

На най-високиятъ Върхъ.

Бѣше най-тъмната нощъ, каквато нѣкога бѣ обгрщала земята въ своитѣ обятия. . .

Това той узна чакъ тогава, когато прѣдъ самитѣ си очи видѣ да се подкосяватъ нозѣтѣ, да се завива свѣтъ и нтия даже, които той винаги е считалъ за най-силни и е поставялъ много по-горѣ отъ себе си. Ужасния мракъ незаблѣзано, дебнишкомъ се промѣкваше вътрѣ, въ душата, налагаше своитѣ лапи, хипнотизираше, приспиваше съзнанието, и въ единъ мигъ, съ единъ само ударъ, я блѣсваше въ дълбокитѣ бездни. И въпрѣки това, ужасното сътресение отъ падането успѣваше да пробуди съзнанието само на малцина, които отново започваха нагорния си пѣтъ, а всички други си оставаха непробудени, безъ да съзнаватъ състоянието си, безъ да познаватъ мѣстото, въ което се намиратъ. . .

Въ своитѣ изслѣдвания на заплетенитѣ пѣтица по които хората се движатъ безсъзнателно търсейки Бога, обгрщайки се въ тъмнината, за да познаятъ нуждата отъ Свѣтлината, опетнявайки се въ грѣха, за да закопнѣятъ съ болка по Чистотата, той самъ, съ пълно съзнание бѣ изходилъ стѣпка по стѣпка, день слѣдъ день, всички най-ужасни, най-

тъмни мѣста, къдѣто прѣди него бѣ стѣпилъ човѣшки кракъ. И увлеченъ въ своитѣ търсения, не искайки да пропусне нищо, незабѣлзано той бѣ стигналъ до самото джно на бездната, въ която човѣшкитѣ души се давятъ въ мѣтнитѣ води на грѣха дотогава, докато страшната, изгаряща болка отъ ужаса, срама, причинени отъ внезапно нахлулитѣ и освѣтили всичко лжчи ослѣпителна свѣтлина, успѣваше да отвори очитѣ, да пробуди съзнанието имъ, и, слѣдъ сълзитѣ на разкаянието, стопяващи тежкитѣ вериги на нечистотата, съ единъ мощенъ тласкъ я издигаше отъ най-дълбоката бездна до най-високія Върхъ.

И тогава, когато за него не остана вече нищо скрито, нищо непознато, неизслѣдвано, когато той бѣ изучилъ всички надолни, нагорни и странични движения на човѣшката душа, когато той бѣ направилъ своята послѣдна стѣпка и бѣ достигналъ самото джно на ада, като внезапно бликнала, ослѣпителна струя свѣтлина дойде до него зова на неговия Учителъ, който означаваше, че е врѣме да трѣгне. . .

*

Въвъ най-тъмната нощъ, въвъ най-ужасната, най-студената нощъ, когато мрака като черъ саванъ бѣ потисналъ и душеше всичко, когато отъ ужасния студъ дърво и камъкъ се пукаха, когато всичко живо се бѣ притаило и никакъвъ гласъ не нарушаваше мъртвата тишина, въ момечта на най-голѣмото напрѣжение на тъмнитѣ сили, въ момента когато тъмнината и студа достигнаха своя краенъ прѣдѣлъ, като малко, внезапно явило се пламъче, той получи свѣтлината отъ Учителя, който го бѣ слѣдилъ и насочвалъ стѣпкитѣ му, прѣзъ всичкото врѣме на дългото му скитничество. И тогава като мълния проблѣснаха въ съзнанието му Неговитѣ думи, казани отдавна, отдавна нѣкога, които той чакъ сега си спомняше: „Ще ви дамъ една малка, запалена свѣщъ, която въвъ най-тъмната, най-бурната, най-студената нощъ, вие трѣбва да изнесете горѣ, на върха! . . .“

И ето, той падна въ смирение на колѣнѣ и, пълень съ благодарностъ и умиление, прие малката свѣщица, съдържаща въ себе си неизмѣрима потенциална мощъ, която щеше слѣдъ врѣме да се разгори въ буйнитѣ пламъци, въ огнения океанъ на цѣло слънце. Съ чисти ржцѣ, съ неизразимъ трепетъ я пое той и я скри дълбоко, дълбоко въ душата си. Въ най-нѣжнитѣ, най-потайнитѣ ѣ гнѣнки я скри той, тамъ, дѣто не можеха да проникнатъ поривитѣ на развиллѣлата се вънъ буря, нито пѣкъ мрака и студа царуващи навънъ имаха достѣпъ. Тамъ засия нейното малко пламъче като свѣтълъ изворъ, изъ който безспирно избликваша лжчитѣ му, разпрѣсвайки се по всички посоки и разливайки трепетитѣ на тиха, неземна радостъ по цѣлото му сжщество.

Той стана. Дивна усмивка като нѣкакъвъ свѣжъ, прѣлестенъ, току що разцвѣналъ се цвѣтъ, озари лицето му. Озърна се наоколо. Погледа му бѣ слънчево сияние, което

разливаше снопъ лжчи всрѣдъ околната тъмнина: прѣзь неговитѣ очи, изъ цѣлото негово тѣло се излжчваше свѣтлината дадена му отъ Учителя и вече буйно разгорѣла се. Свѣтлината, която съ никакви земни съкровища не може да се купи, която е по-скѣпа отъ всички материални богатства вкупомъ и която той бѣ получилъ съ цѣната на дълготрайни, неуморни търсения и хлопания. Дивни, сладостни звуци на неземна музика, като че ли избликнали изъ самия него го обгърнаха, раздвижиха, проникнаха цѣлото му същество, издигнаха Духа му до незнайни висини и . . . той тръгна.

Пѣсень бѣше първата му стѣпка, пѣсень, музика бѣ неговия пжтъ: въ дивно съзвучие, въ Божествена хармония затрептѣха нотитѣ на часоветѣ му и, разцѣфвайки се като аленни рози заизплитаха венеца на неговия животъ. . . Това бѣ началото. То бѣ красиво: поезия и музика. То бѣ радостно и леко: възторгъ и умиление. То бѣ краткотрайно и никога незабравимо: съ венци и пѣсни го изпратиха ангелитѣ въ трудния му пжтъ! . . .

*

Той вървѣше!..

Като хиляди фурии налиташе бурята. Като огромна не-поносима тежестъ потискаше мрака. Като остъръ ножъ пронизваше и смразяваше студа! . . .

Той вървѣше!..

Ударъ слѣдъ ударъ, поривъ слѣдъ поривъ, единъ слѣдъ другъ, непрѣстанно! Блъскаше вѣтърътъ, шибаше дъждътъ, пищѣха край него пронизителнитѣ, ужасяващи звуци, кръсци на тъмнитѣ сили. . .

Той вървѣше!..

Нощъ! Непрогледна нощъ! Адска нощъ. Всеобгржаша, потискаща нощъ. Отвнънъ, — и отвжтрѣ. Тукъ и навсѣкждѣ. Безкрай, безспиръ. Никаква свѣтлина, и никакъвъ радостенъ повикъ. Никакво утѣшение, и никаква надежда за помощъ отвнънъ. . . Само жтрѣ, дълбоко, дълбоко въ душата му, тамъ, дѣто не достигаше нито вѣтъра, ни студа, ни дъжда, въ „Свѣтая свѣтихъ“ на душата му; тихо и спокойно, но увѣрено и настойчиво, не смуцавана отъ никакви внѣшни ужаси, се разливаше извора на свѣтлината и изпълваше съ вѣра ума, съ топлина сърцето, съ сила волята.

Той вървѣше и все вървѣше! Въпрѣки всичко, срещу всичко. Все по-напрѣдъ и по-напрѣдъ. Все съ по-голѣми и по-голѣми усилия. Все съ по-голѣмо и по-голѣмо съсрѣдочение! . . .

Той вървѣше! . . .

— — — —
Снѣгъ. Стрѣмна пжтека. . . Безкрай! . . .

Нозѣтѣ затъватъ! Ржцѣтѣ сж почти сковани! Ледения дѣхъ души! . . . Нагорѣ! Все нагорѣ! Винаги нагорѣ! Никаква почивка и никакво обръщане назадъ. Никакво заобикаляне, никакво заглеждане въ страни и никакво спиране, съзерца-

ване на крайната цѣль — далечния Върхъ. Направо и нагорѣ! Прѣзъ прѣспи и ями! Прѣзъ урви и камъни! Нагорѣ, все нагорѣ, винаги нагорѣ! . . .

*

. . . Изъ стръмния си пжтъ къмъ Върха, прѣминалъ бездната на ужаситѣ и грѣха, кждѣ ридаятъ и се давятъ човѣшкитѣ души, излѣзълъ изъ нощъта на завистъта, умразата и злото, той носѣше въвъ себе си, въвъ своето сърце прѣплетени, безброй отъ тънки нишки, скачени съсъ сърцата на неговитѣ братя и сестри! . . . Тамъ долу, въ низинитѣ, въ тъмнината въвъ нощъта, — той бѣ залюбилъ, и заплакалъ, и пролѣлъ горчиви сълзи — за тѣхъ! . . . За тѣхъ, чиито страдания той чувстваше. Чието брѣме и той носѣше. Чиито ужаси и и той изпитваше. За тѣхъ, чиито викове, проклетия и писъци пронизваха всечасно мрака на нощъта. За тѣхъ — душитѣ чисти, свѣтли, лжчи отъ Божието слънце, обгърнати, обвързани, плѣнени въвъ оковитѣ на тъмнината, на материята, и страстно жаждущи, копнѣещи съсъ болка по своя Източникъ, по вѣчно лжчезарний брѣгъ на своята далечна Родина! . . . За тѣхъ — простираши и чупещи безпомощно ржцѣ, отново падащи, потгващи въ калъта, задавени отъ страшнитѣ, отровни изпарения на грѣха и, въ отчаяние, изгубили надежда, съсъ ярость удрящи глава о непокатнитѣ, дебели зидове на земния затворъ. За тѣхъ той плака въ огъня на страшна болка, и пламъцитѣ на неудържимото желание да ги освободи, да ги спаси, да скъса робскитѣ вериги, които ги сковаваха, да имъ разкрие свѣтли и безкрайни хоризонти къмъ новъ животъ, испѣлиха всичко слабо, всичко нерешително въвъ него, и обгориха въ мощенъ жаръ стоманения тежъкъ мечъ на волята; катъ слънце просвѣтлиха разума, изпълниха сърцето съ необятна, всеобгръщаша любовь! Той ги залюби. И душата му порастна много, много. Прострѣ се, разшири се и обгърна цѣлата вселена. Цѣлъ свѣтъ понесе той въвъ своята душа. И легнаха връзъ него петната на грѣха, и прѣстжпления, и слабости човѣшки. И съ тазъ огромна тежестъ натоваренъ и потисканъ той закрета къмъ Върха най-високъ, къмъ своята Голгота! . . .

Нагорѣ, все нагорѣ, винаги нагорѣ! . . .

*

. . . Стръмень е пжтя и дълбокъ снѣга. Нозѣтѣ затьвать и мишцитѣ се отказватъ да служатъ. Нѣкаква грамадна тежестъ го потиска и иска да го смаже, да го спрѣ и притисне на едно мѣсто. Но свѣтлия лжчъ на надеждата нивга не прѣстава да блика въ гърдитѣ му, да стопля сърцето му. Нагорѣ! — шепне той; нагорѣ! — зове Духътъ; Нагорѣ! — вика, стене всичко наоколу му, всичко въ него и вънъ отъ него. . . .

Обиленъ потъ избликва отъ поритѣ на цѣлото му тѣло. Въвъ огнения жаръ на свѣрхчовѣшки усилия той се лѣе като

рѣка. . . Цѣлъ е въ горѣща, парлива, ужасна вода. Отъ бузитѣ му непрѣстанно падатѣ огненитѣ капки на потѣта и въ мигѣ разядатѣ, стояватѣ снѣга върху който падатѣ.

Нагорѣ! . .

И ето: не потѣ, а кръвъ се вече лѣе изѣ фибритѣ на неговото тѣло. Потѣта се прѣвръща въ кръвъ. Изѣ всѣка пора протича червената нишка на кървавото усилие и рѣси, обагрятѣ бѣлия снѣгѣ, като чертае съ диритѣ си непрѣкъснатата рубинова линия на стрѣмния нагоренѣ пѣтъ! . . И въ тѣмнината на нощѣта, на бѣлия фонѣ на снѣга, той пламва като огнена ивица, разпрѣсвайки тѣмнинитѣ наоколо си.

Нагорѣ! . .

И вече не кръвъ, а буйни пламѣци избликватѣ изѣ неговото тѣло. Кръвѣта се прѣвръща въ огнь! Той цѣлъ гори въвъ огнената буря на непосилно, свѣрхчовѣшко страдание, а огненитѣ езици на пламѣцитѣ се издигатѣ нагорѣ, надолѣ, въ страни, заливатѣ мрачния дворецѣ на тѣмнината, разширяватѣ се, разливатѣ се навредѣ обгрѣщайки всичко, и въ тѣхнитѣ страстни, жарки прѣгрѣдки се стояватѣ и чезнатѣ послѣднитѣ останки отѣ страшнитѣ строения на мрака.

Нагорѣ! . .

Болката достига своя краенѣ прѣдѣлъ. Той цѣлъ гори на кръста на своето страдание. . . Губи земно съзнание! Нищо не чувства, нищо не съзнава. . . Тишина. Мирѣ. . . И пакѣ върви нагорѣ, движенѣ отѣ непозната сила.

Той не е вече тѣло. Той нѣма вече тѣло. То изгорѣ. Изтече въ кръвъ и огнь. Прѣвърна се въвъ пламѣкѣ и свѣтлина. Ето: съсъ буйно бликаща радостѣ той се носи все нагорѣ и нагорѣ. Разлива се навсѣкѣждѣ, обгрѣща всичко, всички. Рѣцѣтѣ му — лѣчи, прѣгрѣщатѣ морната земя и галятѣ и събуждатѣ неговитѣ братя. Тѣ ставатѣ. Оглеждатѣ се и виждатѣ: свѣтлина! Цвѣтя и дървеса. Планини и потоци. Птички пѣятѣ и — слѣнце радостно огрѣва всички: сърцето му.

Прѣвърнало се въ слѣнце, то засиява надѣ новия хоризонтѣ на живота и надарява всички, прѣвлича всички погледи. Огнени нишки го съединяватѣ съ сърцата на неговитѣ братя. И привлечани отѣ тѣхѣ, по тѣхѣ, тѣ всички се обръщатѣ и трѣгватѣ къмѣ него! Неговата любовѣ ги свѣрзва! Тѣхната любовѣ бѣ резонанса на неговата и тѣ, почувствали за прѣвъ пѣтъ нуждата, необходимостѣта отѣ това, трѣгнаха нагорѣ. А той — слѣнце издигащо се все повисоко и повисоко въ хоризонта, ги водѣше. И вече вредомѣ обгрѣщаха неговитѣ лѣчи. По всички кѣтѣща, въ найзатѣнтенитѣ долини проникваше свѣтлината и разбудяше заспалитѣ. Тѣ надигаха глава и виждайки източника на свѣтлината, се отправяха къмѣ него. Отѣ всички страни, изѣ всички пазви на земята изпѣплаха отѣ своитѣ подземия милионитѣ негови братя и съ радостни пѣсни трѣгваха нагорѣ.

А той ги водѣше! Все по-нагорѣ и по-нагорѣ сияеха неговитѣ лъчи. Все по-нагорѣ и по-нагорѣ крачеха и тѣ — милионитѣ. Все по-нагорѣ и по-нагорѣ. Докато почнаха да се обливатъ въ потъ. . . А той, слънце обгрѣщащо ги, радостно имъ се усмихваше, сочейки далечната цѣль: Свѣтлата Родина, която сияеше въ висинитѣ, Дома на Отца, грѣещъ въ лъчезарния блѣсъкъ на великата Красота, великата Любовь и Мъдростъ. Мѣстото на блаженството, което бѣха напуснали въ началото на своето земно пилигримство.

Тамъ отиваше, тамъ ги водѣше той — въ Царството Божие, — единствено, безконечно, вѣчно! Единствената Реалностъ, която не умира. Единствената сжщностъ, която заслужава да се търси, за която всичко трѣбва да се пожертвува! Единствената Хармония, която обгрѣща всичко.

Тѣ вървѣха! . .

Нагорѣ!

Къмъ най-високия Върхъ! . .

Пламень

Търсѣщитѣ.

(продължение и край)

Тѣ отричатъ и, все пакъ, съмняватъ се! Съмняватъ се въ своето отрицание, съмняватъ се въ своето съмнѣние. Защото: тѣхъ ги боли. Дълбоко въ душата си тѣ чувстватъ болка, почватъ да изнемогатъ подъ тежестта на отрицанията, всѣко отъ които се чувства като тежъкъ желѣзенъ ударъ отъ нейното дълбоко скрито съзнание, за което сж съвършено ясни както безплодността, безполезността на всички тия опити да се отрече нейното сжществуване, така сжщо и кривитѣ, гибелнитѣ пѣтища, по които трѣгватъ човѣшкитѣ умъ и воля по причина на това. Душата знае истината! Тя страда отъ безпѣтицата въ която се намира нейното оржие, обикновения умъ и отъ смѣлитѣ му замахи да събори това, което е много по-трайно отъ самия него: Човѣшкиятъ Духъ, божествена искра въ човѣка, за когото нищо скрито нѣма, познава великото наслѣдство на безсмъртието, което му принадлежи, което той ще вземе отъ трапезата на живота и затова мълчеливо, търпѣливо очаква края на безплоднитѣ лутаници на ума, отъ които, все пакъ, послѣдниятъ ще почерпи цѣнна опитностъ.

И чакъ тогава, когато тѣ се изтощатъ, когато отслабнатъ до изнемога въ своитѣ отрицания, когато болката отъ страданията причинени отъ това дойде до своя краенъ прѣдѣлъ, чакъ тогава, когато никаква свѣтлина, никаква надежда, която да ги крѣпи въ живота не остава въ тѣхното

съзнание, когато живота имъ заприличва на мъртва градина, въ която нищо не расте, може би само на една крачка отъ дълго обмисленото, проектирано самоубийство, явяващо се за обгърнатия въ тъмнина умъ като единственъ „изходъ“ за спасение отъ гнетящата „безсмислица“ на живота, въ единъ прѣдварително, естествено подготвенъ моментъ, тѣ . . . заплакватъ! . . Великиятъ моментъ за „пробуждането на душата“ т. е. за проникване на нейната свѣтлина и въ тъмната до тогава келия на ума, въ всѣкидневния животъ, настѣпва. Идва деньтъ, когато тѣ трѣбва да пролѣятъ първитѣ сълзи, може би не материални, които ще стопятъ, ще пробиятъ завѣсата, която до сега е закривала очитѣ имъ, разкривайки прѣдъ тѣхъ великия смисълъ, т. е. една малка частица, която, все пакъ, ще бжде напълно достатъчна да изпълни цѣлото имъ съзнание съ ослѣпителна свѣтлина, да разкрие прѣдъ него безграничитѣ хоризонти на живота, въ които всичко е дълбоко разумно наредено, кждѣто цари пълна хармония въ движенията и дѣто всичко, и най-противорѣчивитѣ нагледъ явления сж отпавени къмъ постигането на една и сжща крайна цѣль. Идва деньтъ, който ще се ознаменува като повратна точка въ тѣхния животъ, отдѣто тѣ ще поематъ единъ новъ пжтъ, ще заживѣятъ единъ новъ животъ. И макаръ че тѣ, разбира се, не ще израстатъ въ умъ, любовъ и воля изведнажъ, нѣщо което става постепенно, методично, но въ тѣхнитѣ души ще бждатъ събудени сѣмената на най-чиститѣ стремежи, тъмната груба обвивка на съмнѣнието, отрицанието, безвѣрието и безнадеждието ще бжде отмахната, освобождавайки ги, и, най-важното, прѣдъ тѣхъ ще има единъ безграниченъ просторъ, въ който тѣ ще могатъ да се движатъ изпълнени съ вѣра и тласкани отъ единъ могщъ потикъ, който до тогава не е имало.

Говоря за нѣща реални т. е. прѣживѣни и опитани не само отъ едного. Напротивъ, на всѣка една душа е сждено да мине прѣзъ тъмната долина на съмнението и отрицанието прѣди да се изкачи до свѣтлия върхъ на просвѣтлението. Великитѣ художници и психолози много добрѣ ги долавятъ и не рѣдко тия моменти на „новораждане“, на „просвѣтление“, на „обрѣщане“, биватъ обрисувани отъ тѣхъ съ свѣтлитѣ краски на най-красивото, най-възвишеното, което може да се прѣживѣе отъ човѣка и което оставя никога незаличими слѣди. Подобно нѣщо напр. рисува Достоевски въ разказа си „Сънътъ на на смѣшния човѣкъ“ гдѣто, макаръ и въ фантастична форма, изработена и допълнена съ редица подробности отъ субективния умъ на героя слѣдъ неговото прѣживѣване, е дадено и реалното, сжщественото въ всичко това, а именно: пълното просвѣтление, пълната вѣра, узнването на истината, картината на изпълнената съ свѣтлина душа, съ бликащъ ентузиазъмъ, за която живота се явява радостъ даже и при най-тежкитѣ условия и която само нѣколко врѣме прѣди това, потънала въ мрака на отчаянието.

е взимала послѣдно рѣшение за самоубийство. Подобно нѣщо, сжщо облѣчено въ фантастична форма, но отнасящо се до малко по-други прѣживѣвания, намираме прѣдадено отъ Оливия Шрейнеръ въ хубавия ѝ разказъ „Петъръ Холкетъ“. Въобщо, тия прѣживѣвания биватъ най-разнообразни въ зависимостъ отъ характера на личността и др. нѣкои причини. Изглежда че, обикновено, тѣ ставатъ прѣзъ врѣме на „сънъ“, т. е. въ единъ по-висшъ свѣтъ, когато съзнанието е освободено отъ тѣлеснитѣ връзки и, въ сжщностъ, е много повъзприимчиво и будно, отколкото въ обикновеното си състояние. Такива и сж и двата цитирани случая. Човѣкъ се събужда отъ „съня“ т. е. разширеното и будно съзнание заспива, ограничава се въ кръга на всѣкидневния животъ, на обикновеното съзнание и отъ прѣживѣното прѣзъ това врѣме съприкосновение съ Истината остава само свѣтлината, която смѣня черната нощъ на съзнанието и се явява като условие за новъ животъ.

Това за тѣзи, които отиватъ до край въ своитѣ търсения, които се вдълбочаватъ въ живота и искатъ непременно да намѣрятъ неговия смисълъ, често започвайки съ отричането му. Дълго врѣме, редица години тѣ хлопатъ, докато, най-сетне, прѣдъ тѣхъ се отворятъ вратитѣ и тѣ отново си възвѣрнатъ изгубения по-рано смисълъ на живота. Но освенъ тѣхъ има и друга, може би много по-голѣма група отъ търсѣщи души. Това сж тѣзи, които се залавятъ да се борятъ съ злото въ неговитѣ внѣшни, видими форми, безъ да търсятъ сжщеврѣменно неговитѣ по-дълбоки причини. Макаръ и идеалисти като първитѣ, тѣ повечето джти не се интересуватъ и считатъ нереално всичко, което надхвърля границитѣ на физическия свѣтъ. Разбира се и тѣ иматъ свое прѣд-назначение, своя роля въ живота, точното изпълнение на която е отъ голѣма важностъ за общия развой на живота.

*

Търсѣщитѣ! Тѣ сж залога за идването и възцаряването на Новия Животъ! Тѣхното сжществуване, тѣхнитѣ търсения сж достатѣчна гаранция че иде Денъ, че иде единъ Великъ Денъ, който съ своята красота и великолѣпие, съ своята свѣтлина и блѣсъкъ ще затъмни всички досегашни „златни вѣкове“ на човѣчеството и ще направи да израстнатъ и разцѣфнатъ въ небивало досега великолѣпие спящитѣ до тогава сѣмена на велики идеали и блѣнове, на чисти стремежи и пориви.

П. Г.

Лебедъ и чайка.

Величественъ въ бѣлата си прѣмяна, лети мощно подъ небеснитѣ простори лебедъ съ погледъ, устременъ въ безкрайни далнини. Нищо не спира царствениятъ му взоръ, — така е нищожно всичко, що е лодъ него. Неподражаемъ по своето величие е той и непостижимо е могъществото на неговия духъ. Наврѣмени му прѣпрѣчватъ пжть и жерави, и и щъркели, и орли, но никой не мисли да се равни съ него. Кога се случи да спрѣ на почивка върху нѣкоя недостъпна скала на морския брѣгъ, чайки вкупомъ тихо го наблюдаватъ, пазейки да не ги чуе и, събрани като жени на бѣлянка, дълго му се любуватъ. Коя ли отъ тѣхъ не копнѣе да срещне неговия кроткъ, пълень съ очарование погледъ, изъ който блика душевна чистота?

Кацналъ веднажъ върху огромна скала на почивка, скритомъ наблюдаванъ отъ ято чайки, лебеда изправи снѣжната си шия и съ погледъ обходи околострѣстъ. Посрамени, чайкитѣ литнаха да се скриятъ далечъ. Остана само една чайка която нѣмаше сила да си отведе очитѣ отъ лебеда. Той я зарна, вгледа се въ нея и слѣдъ малко полѣте високо, високо, като наврѣмени възвиваше глава къмъ чайката. Тя все още стоеше на мѣстото си, унесена въ забрава по хубостъта на лебеда, а още повече по недостъпимата висота на неговия полетъ. Отъ тогава тя често идваше на това мѣсто, та дано се случи лебеда тамъ. Но той рѣдко се мѣрваше по ония мѣста, обаче това не отчайваше чайката. Понрави се това мѣсто на лебеда и той го избра за почивка.

Веднажъ и двѣтъ птици бѣха на скалата, кацнали на почетно разстояние една отъ друга. Лебеда се взрѣ въ чайката и продължителния му погледъ я смути. Безсилна да понесе даденото ѝ блаженство, чайката хвъркна и кацна подалечъ отъ него. Остъръ ножъ порна сърцето на лебеда. Той позна суетния страхъ на плахата птица. Тогава той разпери мощни крилѣ, впусна се въ морето и дълго-дълго плува, докато се изгуби въ хоризонта. А чайката се прѣмѣсти на мѣстото му и отъ тамъ го наблюдаваше.

Лебеда не се върна.

Всѣка вечеръ чайката се прибираще въ гнѣздото си, а сутринъ рано отиваше на скалата да чака лебеда, но той не се вѣставаше.

— Защо той не идва, думаше си чайката, нали ме обича? Това добрѣ разбрахъ и зная колко безутѣшна е неговата скръбъ по мене. Защо е толкова загадъчна душата?

Една заранъ чайката бѣ трогателно изненадана. Неопикуема бѣ радостъта ѝ, когато видѣ лебеда на скалата, се на сжщото мѣсто, дето си стоеше по-рано. Обаче, колкото и зарадвана, безъ да се спрѣ на скалата, тя продължи да лети, като направи неимовѣрно широкъ полукръгъ край лебеда,

па се спусна надъ морето, дълго-дълго лете напредъ, докато се изгуби въ хоризонта. А лебеда гледа и се пита:

— Защо бѣга отъ мене, нали ме обича? Това азъ добръ разбрахъ и зная колко е безутѣшна нейната скръбъ по мене. Защо е толкова загадъчна душата?

Бѣше великолѣпно утро, чиято красота е позната само на птици, които, поради начина на своя животъ, летятъ все надъ морето. И лебеда и чайката бѣха на сжщата скала и вече по-близо единъ до другъ.

— Мила чайко, продума лебедътъ на чайката, кажи си тжгата, довѣри се на мене и нищо не крий. Надѣвамъ се, че ще мога да ти бжда полезенъ.

— Да би могло всичко да се говори . . . отвърна чайката, но не довѣрши, защото чувствуваше, че и сили и разсъдъкъ губи, толкова силно бѣ нейното вълнение. Настана безпокойна пауза. И двѣтѣ птици мълчаливо гледаха далечъ въ морето, безъ да виждатъ нѣщо.

Спомни си лебеда приказката, що му бѣ разправилъ нѣкога странникъ, изнуренъ отъ дългъ пжтъ, че който искрено люби, остава си самъ въ живота. И като си спомни тази приказка, той разпери широко крилѣ, полѣте високо, толкова високо, че се мъжделѣше въ небесата като точка. А чайката гледаше нагорѣ, докато точката изчезна въ пространството. Тя не напусна скалата.

Нея вечеръ чайката не се върна въ гнѣздото си.

П. Списаревски

Двата пжтя.

Едина! Та всички ние кретае изъ него. Това е широкя отпкъанъ пжтъ изъ низинитѣ на живота, цѣлия покрить съ прахъ и мракъ! . . Сивата срѣда е името му. Милиони продължаватъ да минаватъ по него. . . И ние сме между тѣхъ! . . Всички малки и жалки хорица, водими отъ страхъ да не напуснемъ топлитѣ мѣста, желаещи да придобиваме съ малко трудъ и усилия евтини удоволствия. . . Вървимъ така, докато паднемъ, сломени отъ бремето на собствената си нищета, и се слѣемъ съ праха на избранитѣ отъ насъ прѣхвалени друмове; докато изчезнемъ, не оставили никаква слѣда. А послѣ? — Милиони минаватъ връзъ насъ, обречени на сжщата тжжна участъ! И все така. . . Това е пжтя на слабитѣ хора, роби на житейскитѣ условия и нужди, твърдѣ ограничени, като орбитата на своитѣ сиви души. Това сме ние. . . старитѣ хора! . .

Но има и други. Тѣ се броятъ на прѣсти. . . Сольта на земята ги наричатъ! Тѣхния пжтъ е съвсемъ другъ. Тѣсенъ и стрѣмень, изложенъ на бури отъ вредъ, изпѣстренъ съ остри

камъни и тъмни пропасти. . . Да, не е лекъ пжтя на избранниците земни, на силните духомъ. Но тѣ вървятъ все на прѣдъ, непрѣстанно! Нищо не е въ състояние да ги спрѣ. Всички ги изоставятъ, смѣятъ имъ си и най-послѣ ги убиватъ, съ камъни, на клада или кръсть! . . О плачевна сждба, и велика сжщеврѣменно, на първенците отъ човѣшкия родъ!

Но тѣ не умиратъ никога. . . тѣ сж безсмъртни! Врѣмето изминава бързо, и ето, синовете или внуците на тѣхните джелати и убийци издигатъ имъ паметници, пѣятъ имъ хвалебни пѣсни, — на тѣхъ, най-безстрашните и най-добрите отъ всички. . . Ето, това е втория пжть, очертанъ съ кръвта на мъченици и светии, на хората победили себе си! Това е пжтя на силните духомъ, водящъ негдѣ въ висините, къмъ безгранична свобода и безсмъртие, къмъ Бога!

Нека и ние, нищите, се опомнимъ часъ по-скоро и ги послѣдваме безъ колебание. . . Че само въ това е великия смисълъ на живота, че само тамъ се намира Истината и блѣнуваното отъ всички щастие. . . Да, нека ги послѣдваме най-послѣ и ние! . .

Челла Михаель

Къмъ нашите читатели

Съ настоящите 9 и 10 книжки списание Ново Човѣчество завършва своята първа годишнина. По този случай искаме да размѣнимъ съ читателите нѣколко мисли относно неговото досегашно и бъдаще списване.

Отъ външна страна, отличителенъ бѣлегъ на сп. прѣзъ изтеклата година бѣ голѣмината на повечето отъ статиите. Отъ доста мѣста сж ни правили бѣлѣжки по тоя въпросъ, но до извѣстна степенъ това бѣ неизбѣжно прѣдъ видъ нуждата отъ едно по-широко изграждане основите, върху които по нататъкъ ще градимъ. За напрѣдъ голѣмите статии ще се избѣгватъ, а съдържанието ще се разнообрази.

Безъ да се гледа на това, че списанието има прѣмо и точно набѣлѣзана своята цѣль, все пакъ, редакцията дава пълна възможность на всѣки, който се интересува отъ списанието, да се изкаже, да даде своето мнение по въпроса, какъ би било най-добрѣ да се списва то и какъ, въобщо, би постигнало своите цѣли. Редакцията е готова да се вслуша въ всѣко искрено желание, стига то да е разумно т. е. да отговаря на наличните условия и да не е въ противорѣчие съ желанията на другите. Веднажъ направлението дадено, ние бихме желали за напрѣдъ списанието да бжде ржководено, направлявано въ своя пжть отъ общия гласъ на своите читатели, като стане срѣдоточие на идеи пращани отвсждѣ, които ще обуславятъ измѣненията, нововъведените, подобренията въ него.

Списанието е още въ самото си начало. То е при първата си стъпка. И, слѣдователно, то е още много и много далечъ отъ степенъта на съвършенство, която то трѣбва да достигне за напрѣдъ. А най-важното нѣщо въ това отношение е то да отговаря на нуждитѣ на читателитѣ и на изискванията на идеала за Новия Животъ. Читателитѣ сами най-добрѣ знаятъ какво имъ е нужно. Въ тѣхнитѣ умове могатъ да се родятъ редица плодотворни идеи, които биха били крайно полезни за списанието. Ето защо, ние замолваме тия отъ тѣхъ, които иматъ близко до сърцето си цѣлитѣ, задачитѣ, които си е поставило списанието, да ни дадатъ своето сътрудничество, да ни съобщаватъ своитѣ идеи не само относно списването на списанието, но и за всичко въобще, което се отнася до проявата, реализирането на Новия Животъ, тъй както той се разбира отъ духовно гледище.

Ний бихме желали да се приобщимъ съ душитѣ, съ идеитѣ на нашитѣ читатели, и тѣ да се приобщятъ съ насъ. Бихме желали едно изваждане, разкриване и разработване цѣннитѣ съкровища отъ идеи, които се таятъ неизползвани въ отдѣлнитѣ индивиди, защото знаемъ какви грамадни богатства носи съ себе си човѣшкия духъ. Въ нашия досегашенъ личенъ и общественъ животъ ние сме само чоплили повърхността на почвата, подъ която лежатъ скрити неизчерпаеми рудници. А ние бихме могли да бждемъ много богати. Ние и сега сме богати, но богатствата ни сж скрити, непроявени. Тия богатства сж духовни. Тѣ сж вѣчни, реални; тѣхъ молецъ не ги рязяжда, крадецъ не ги открадва, нито пъкъ единъ човѣкъ може да ги усвои и лиши другитѣ отъ тѣхъ. Тѣ сж като въздуха, водата и слънцето: толкова общедостъпни, колкото и необходими, каквито сж и всички истински реални блага.

Да извадимъ скрититѣ съкровища! Да проявимъ задремалитѣ сили! Да разхубавимъ живота съ красота, да го осмислимъ съ любовъ и Мъдростъ. Да го прѣвърнемъ въ поезия и музика, да внесемъ смисълъ и истинско щастие.

А това не е по силитѣ на отдѣлни личности и групи. То може да се направи само отъ всички!

Всички да работимъ за идването на Новия Животъ, да се обединимъ за обща работа въ едно хармонично цѣло! — това е мисълъта, която ние оставяме на читателитѣ си по случай свършека на първата годишнина.

Бихме желали пакъ да се видимъ, да размѣнимъ мисли, да се напътимъ и ободримъ! . . Чудно красивъ пжтъ се разстила прѣдъ нами и слънце грѣе тамъ, кждѣто той ни води. Ржка за ржка, редакция и читатели, ний бихме могли щастливо да шествуваме по него!

Редакцията.

Къмъ настоятели и съчувственици.

Умоляваме всички настоятели да се отчетатъ незабавно за продаденото количество отъ изпратенитѣ имъ броеве, а останалитѣ да ни повърнатъ. При отчитането могатъ да си задържатъ 20 на сто отстъпка. Да ни съобщятъ сжщо по колко екз. да имъ се изпраща прѣзъ втората година. Списанието ще излиза двуседмично. Една кола, голѣмъ форматъ, безъ корици, отдѣленъ брой ще струва два лева. Абонамента е 40 лв. годишно.

Обръщаме се къмъ всички съчувственици да ни съдѣйствуватъ за закрѣпяване на списанието, като направятъ възможно за записване на повече абонати. Дѣйността и съществуването на списанието до голѣма степенъ зависи отъ тѣхъ и ние се надѣваме че тѣ ще ни дадатъ подкрѣпата си. Списанието ще се разпространява и съ ржчна продажба, но за прѣдпочитане е абонаментната система, защото тя най-добрѣ може да осигури редовното излизане на списанието.

Редакцията.

КНИЖНИНА

ОТКРИТА Е ПОДПИСКА за записване абонати за втора година на сп. Житно Зърно. Абонамента е 60 лв. годишно. Адресъ: Оборище, 14. София.

ПРИКАЗКИ. Излѣзълъ е отъ печатъ новъ сборникъ приказки, който е прѣдзначенъ за широко разпространение въ всички срѣди на народа ни. Състои се отъ „33 приказки за всички“, всѣка отъ които съдържа бисеритѣ на дълбока мждростъ, добита отъ непосредствена жизнена опитностъ. Ние ги горѣщо прѣпоржчваме на нашитѣ читатели и имъ пожелаваме най-широко разпространение особено всрѣдъ широкитѣ народни маси, за които тѣ сж най-леснодостъпно и полезно четиво.

Цѣната имъ — 5 лв. — е крайно ефтина при сегашнитѣ скѣпи издания. За повече екз. 20 на сто отстъпъ. Поржчикитѣ да се адресиратъ до: работилница „Мозаика“ ул. „Раковска“ № 48 а, София.

Духовната война отъ Дж. Бжннъ. издание на книгоизд. Духовно слово, бул. Бѣкстонъ, 36, София. Мждростъ и сждба отъ М. Метерлинкъ, цена 40 лв. издание на книг. Ясная Поляна, ул. Витошка, 41. Сп. Свѣтулка, Възраждане, Вег. Прегледъ, Наука и Разумъ, Витл. Звѣзда, Противоалкооленъ листъ, Борба, Ново Общество, Трезва мисль, Есперанто.

пълнен отговоръ на всички належащи въпроси на живота и разрѣшава всички загадки, които въкове наредъ озадачаватъ и измъчватъ човѣшкия умъ.

Списанието има за цѣль да обгърне, до колкото това е възможно, всичкитѣ страни на живота — искусства, наука, литература, социология, педагогика, въобще всички прояви на идейния животъ, всичко това, което съставлява духовния животъ, като въ всѣка отдѣлна областъ, въ всѣки отдѣленъ прѣдметъ внесе нещо ново, което до сега хората не сж имали. Извора отъ който ще черпимъ е неимовѣрно богатъ, и може да утоли жаждата на всички търсѣщи. . . Работниците на Новата Култура, които идатъ, ще получатъ ржководнитѣ линии на своята работа, богатъ материалъ за разработка и силни потици за дѣйность. Ний нѣма много да настояваме върху това: елате и ще видите.

Редакцията

АБОНАМЕНТА на списанието прѣзъ тази година ще бжде 40 лв. Списанието се удвоява по съдържание и ще излиза 2 пжти въ месѣца по една кола голѣмъ форматъ, безъ корици. Първата книжка ще излѣзе прѣзъ м. априль. Молимъ всички съчувственици да ни съдѣйствуватъ за разпространението на списанието като абониратъ себе си и свои позчати и като ни съобщятъ адреси на подходящи лица, на които ще изпращае пробни броеве. Абонамента може да се плати и на два пжти.

Всѣки който запише 10 абоната получава бесплатно едно годишно течение отъ списанието и Ибсеновата драма Брандъ. Списанието ще се продава и въ ржчна продажба, като настоятелитѣ ще иматъ 20 на сто отстъпка. Отчитането трѣбва да става веднага слѣдъ подучаването на новъ брой. Търсятъ се настоятели въ всички населени мѣста, кждѣто списанието би могло да се разпространява.

Администрацията.

Адресъ: Оборище, № 14 — София.

Василий Кокстактинский
дипломник

«Муромский»

Гусе